

imidlertid her en Forskel, som absolut maa gøres paa det nuværende Tidspunkt, nemlig den Forskel, som fremgaar deraf, at der jo ikke er Tale om en Omordning hverken af Jernbanevæsenet, Postvæsenet, Telegrafvæsenet eller noget af de andre civile Væsener; men derimod vide vi jo alle sammen, at vi staa foran en Omordning af vort Militærvæsen, og jeg havde da ment, at det var rigtigt, at Organisationsloven, den Lov, hvorved en Omordning af vort Militærvæsen finder Sted, først bliver vedtagen, inden man ændrer Lønsatserne, eller at disse to Ting bør ske samtidig: at man samtidig med, at man vedtager en Omordning af Militærvæsenet, ogsaa ændrer Lønsatserne. Det vilde jeg have fundet rigtigt, men jeg finder ikke, at der er rigtigt, at man paa det nuværende Tidspunkt, inden man har nogen bestemt begrundet Mening om, hvordan den ny Militærordning kommer til at se ud, giver sig til at lovgive for Personer, der skulle gøre Tjeneste under den ny Ordning. Men det er jo muligt — jeg kan ikke udtale noget derom —, at man fra Flertallets Side har den Opfattelse, at vort Militærvæsen i Fremtiden skal blive, ligesom det er, og at man derfor i Forvejen er inde paa denne Betragtning: vi lade det blive, som det er, og saa forhøje Lønningerne paa samme Maade, som vi forhøje dem for de civile Etater. Hvis det er denne Anskuelse, man gaar ud fra, kan jeg forstaa, selv om jeg ikke kan billige, den Fremgangsmaade, man her følger. Men man kunde jo tænke sig den Mulighed, at naar vi gennemføre en ny Militærordning, saa gennemføre vi i god demokratisk Hensigt en Bestemmelse, der gaar ud paa at ophæve den Klasseforskel, som nu findes mellem Officerer og Underofficerer, noget, som jeg mener, at alle Demokrater, alle, som kalde sig Demokrater, maa være enige om. Og i Tilfælde af, at vi kun fik een Klasse Befalingsmænd med forskellige Grader, vilde Avancementsforholdene jo blive ganske anderledes, end de nu ere. De Slutlønninger, vi nu have for Underofficerer, som meget vel kunde udfylde Stillinger, som Officererne nu ere eneberettigede til at udfylde, vilde man slet ikke faa med at gøre til den Tid. Hvis vi kunde tænke os en Omordning i den Retning — og jeg har ikke tabt Troen paa, at Flertallet her i Salen vil være med til at omordne Forholdene med Hensyn til vore militære Befalingsmænd paa den Maade —, maa man indrømme, at de her foreslaaede Lønningsatser ikke vilde kunne

gælde. Og er det Meningen, at man skal have en Forandring i en nogenlunde nær Fremtid, finder jeg det mærkeligt, at man, saa nær før en saadan Forandring skal ske, gaar til at gøre en Forandring ved Lønningsatserne.

Den ærede Ordfører sagde, at det ligger nær at antage, at der snart vil ske en væsentlig Forandring med Hensyn til Københavns Væbning. Nu kunde jeg have Lyst til at spørge den ærede Ordfører, med hvilke Grunde han vil bilægge denne sin Udtalelse. Hvorfra har den ærede Ordfører det? Ved han noget om, at noget saadant vil ske, og hvorledes er han kommen til Kundskab derom? Men det er kun den ene Side af Sagen. Den ærede Ordfører sagde endvidere, at naar man havde den Tro, at der vilde ske en saadan Forandring, vilde det ikke være rigtigt nu i Øjeblikket at lovgive med Hensyn til Lønningerne for Københavns Væbning. Deri er jeg ganske enig med ham. Hvis der i den nærmeste Fremtid skal ske en Forandring med Hensyn til Københavns Væbning, vil det være ganske urimeligt paa det nuværende Tidspunkt at forandre ved Væbningens Lønninger. Det er ganske rigtigt. Men naar den ærede Ordfører kan gaa ud fra, at der med Hensyn til et saa underordnet Punkt som Københavns Væbning vil ske væsentlige Forandringer, synes jeg, den ærede Ordfører ogsaa maa gaa ud fra, at der paa større og meget væsentlige Omraader med Hensyn til vort Militærvæsen vil kunne ske meget gennemgribende Forandringer i en ikke fjern Fremtid, og saa maa han i Konsekvens af den Anskuelse, han gjorde gældende med Hensyn til Væbningen, ogsaa være inde paa den Anskuelse, jeg hævdede: at man da burde vente med en Lønningsforandring, indtil man saa, hvorledes den ny Organisation vilde virke, og hvilke væsentlige Forandringer der paa andre Punkter kunde indtræde.

Det er disse faa Bemærkninger, jeg har fundet Anledning til at fremkomme med i Anledning af de Udtalelser, der ere faldne fra anden Side under denne Forhandling.

Parkov: Jeg vil gerne udtale en Tak for de Bemærkninger, den højtærede Forsvarsminister fremsatte med Hensyn til Mekanikerassistenter og Fortsmede, og haaber, at de Mindretalsforslag under Nr. 7 og 9 — altsaa de, som ere en Følge deraf — inden tredje Behandling maa komme igen i en noget ændret Skikkelse